

bekendt, er der allerede underhaanden gjort Skridt i denne Henseende. Den ny tyske Toldlov træder jo i Kraft i Marts 1906, saa vidt jeg ved, og Spørgsmaalet er nu, hvorvidt vi her til Lands ville blive behandlede som mest begunstigede i Henseende til vor Indførsel af Heste og Kreaturer til dette vort Naboland. Det er jo klart, at skulde det ikke lykkes os at blive behandlede paa den Maade, vi hidtil have været behandlede af vor sydlige Nabo, vilde det være til ubodeligt Tab for alle Opdrættere af Heste og Kvæg her i Landet, for der er jo ingen Tvivl om, at selv om man i vort sydlige Naboland har vedttaget meget høje Takster for disse Artikler, meget højere end de hidtil have været, vil det ikke spille nogen Rolle for os, hvis vi blive behandlede som de mest begunstigede. Men hvis man derimod i Tyskland gaar hen og lade f. Eks. belgiske Heste gaa ind til en lavere Told end danske eller, man kan sige, jyske Heste — for der er jo navnlig Tale om jyske Heste, fordi de regnes til de koldblodige Racer —, ville alle de, der opdrætte og producere Heste, komme til at føle Trykket. Jeg har det Haab, at den højtærede Landbrugsminister gennem den højtærede Udenrigsminister allerede har gjort Skridt for at varetage Danmarks Tarv, og jeg forlanger ikke udtrykkeligt, at der skal svares paa denne min Henstilling, hvis den højtærede Minister maatte mene, at dette Svar ikke kan afgives offentligt.

Et andet Spørgsmaal, der staar i Forbindelse dermed, angaar Karantænebestemmelserne mellem Danmark og Tyskland for de Kreaturer, der afgaa fra Danmark til Tyskland, saavel som for de Kreaturer, der afgaa fra Tyskland til Danmark. Da den højtærede Landbrugsminister jo selv var til Stede ved de jyske Landmænds Delegeretmøde og hørte ikke alene den Resolution, som blev vedtagen i denne Anledning, men ogsaa Motiveringen deraf, vil han jo vide, hvorledes de jyske Landmænd se paa denne Sag. Denne Resolution gaar jo ud paa at opfordre Regeringen til at optage en Forhandling med de tyske Myndigheder og faa Karantænen mellem de to Lande fjernet, mod at der træder mere praktiske Foranstaltninger i Stedet, for at hindre Smitteoverførelse fra det ene Land til det andet. I det Øjeblik vi forlange en Indskrænkning af de meget strenge Karantænebestemmelser i vort Naboland, gaar jeg ud fra, at vi ogsaa fra vor Side ville være tilbøjelige

til at vise Imødekommen i Henseende til de Bestemmelser, vi have. Det, der er Hovedsagen, er, at man ikke fører smitsomme Sygdomme eller andre Sygdomme over fra det ene Land til det andet, og paa vor Side tror jeg, jeg tør sige og sige det paa det aldeles overvejende Flertal af danske Landmænds Vegne, at vi tænke ikke paa ved en kunstig Karantæne eller ad lignende Vej at komme til at skabe en Slags Protektionisme for os. Det vilde ogsaa, synes mig, være noget af det aller værste. Vi ønske blot Forholdet ordnet saa lempeligt som muligt, blot vi blive betryggede med Hensyn til Indførsel af Kvæg med smitsomme Sygdomme.

Der er jo fra flere Sider her i dette Ting talt om, hvilke Foranstaltninger der maatte kunne gøres i Anledning af de i Aar, navnlig i Jylland, saa stærke Larveangreb baade paa Korn og Roer, og saa vidt jeg har forstaaet, har man ikke krævet mere end at komme dertil, at Staten var liberal med Hensyn til Transport af Fourage fra den ene Landsdel, hvor den er til Stede i rigeligt Maal, til de Steder, hvor der er overvejende Trang til den. Jeg synes, at et saadant Ønske er meget beskedent. Her i dette Tilfælde gælder det jo Landbruget, men jeg vil sige for mit Vedkommende, at hvis man tænkte sig, at noget lignende eller noget parallelt dermed indtraf for andre Samfundsklassers Vedkommende her i vort Land, vilde jeg ikke vægre mig ved at gaa med til en lignende Foranstaltning, saa hvis den højtærede Landbrugsminister, ved sin Kollegas, Ministeren for offentlige Arbejders Hjælp, kunde faa noget saadant gennemført, vilde jeg anse det for et godt Skridt hen ad Vejen.

Jeg vender mig nu til den højtærede Minister for offentlige Arbejder og skal begynde med som flere foregaaende Talere at yde ham min Paaskønnelse og Tak, fordi han har forlangt en Bevilling til at tilvejebringe en Ferie for Jernbanearbejdere. Jeg vil gerne gaa et Skridt videre og sige med det ærede Medlem fra Nykøbing paa Falster (K. Bjerre), at hvis det maatte kunne lykkes Ministeren at faa det indrettet saaledes, at disse Folk om Søndagen kunne have saa megen Frihed, som Tjenestens Tarv tillader, saa tror jeg ikke, det var af Vejen. Jeg tror, det vilde blive hilst med Glæde af vedkommende Jernbanearbejdere, og jeg tror ikke, det vilde være uden Betydning.

Der er paa den foreliggende Finanslov adskillige Poster, der vedrøre den By, je